

Sygn. akt III CSK 306/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa "E." [...] S.A. z siedzibą w K.
przeciwko A. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzającego do pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 591.551 zł. z ustawowymi odsetkami.

W sprawie ustalono między innymi, że ojciec pozwanej P. K. oraz M. H. zostali skazani prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa posłużenia się podrobionymi dokumentami, przewidzianego w art. 270 k.k. Dokumentami tymi posłużyli się między innymi po to by wykazać, że są akcjonariuszami powodowej Spółki i zwołać Nadzwyczajne Zgromadzenie Akcjonariuszy tej Spółki, które mimo braku reprezentacji całego kapitału wybrało radę nadzorczą, a ta z kolei wybrała P. K. i M. H. na członków zarządu. Powołując się na to, że są członkami zarządu powodowej Spółki, choć nimi nie byli, P. K. i M. H. w dniu 6 września 1999 r. sprzedali bez wiedzy Spółki nieruchomości stanowiącą jej własność. Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2009 r. Sąd stwierdził nieważność tej umowy. Ponieważ jednak nieruchomość została zbyta kolejnym nabywcą, których chroni zasada dobrej wiary ksiąg wieczystych, strona powodowa nie zdołała odzyskać przedmiotowej nieruchomości. Prokurator postawił M. H. zarzut popełnienia wspólnie i w porozumieniu z P. K. przestępstwa przewidzianego w art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz przywłaszczenia sobie pieniędzy w kwocie 150.000 zł i 250.000 zł. uzyskanych ze sprzedaży działek należących do strony powodowej, w tym przedmiotowej działki. Postępowanie zostało zawieszone z uwagi na ukrywanie się podejrzanego. Wartość nieruchomości strony pozwanej sprzedanej bezprawnie przez P. K. i M. H. wynosiła 591.551zł. P. K. zmarł w dniu [...] 2006 r. a spadek po nim nabyła w całości wprost na podstawie ustawy pozwana.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że odpowiedzialność pozwanej wynika z art. 922 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c., jako spadkobierczyni sprawcy czynu niedozwolonego wyrządzającego szkodę stronie powodowej. Czynem tym była sprzedaż przedmiotowej nieruchomości w dniu 9 września 1999 r. a szkodą jej utrata przez pozwaną i niemożność odzyskania. Szkoda ta odpowiada wartości nieruchomości. Sąd pierwszej instancji nie podzielił zarzutu przedawnienia

stwierdzając, że czyn niedozwolony stanowił przestępstwo przewidziane w art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k., a zatem, zgodnie z art. 442 § 2 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji, przedawnienie wynosi 10 lat licząc od dnia popełnienia przestępstwa, a więc od dnia 6 września 1999 r., a ponieważ pozew wpłynął w dniu 31 sierpnia 2009 r., przedawnienie nie nastąpiło.

Sąd drugiej instancji podzielił powyższe ustalenia i ocenę, poza kwalifikacją prawną czynu popełnionego przez P. K. w dniu 6 września 1999 r., który zakwalifikował jako przestępstwo przywłaszczenia nieruchomości przewidziane w art. 284 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W skardze kasacyjnej, opartej na zarzucie naruszenia art. 284 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. przez przyjęcie, że działanie P. K. polegające na wystąpieniu w sposób nieuprawniony w charakterze członka zarządu powodowej Spółki i zbyciu należącej do niej nieruchomości wyczerpywało znamiona przestępstwa przywłaszczenia przewidzianego w tym przepisie oraz naruszenia art. 442 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji przez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia, pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej wynika, zdaniem skarżącej, z oczywiście błędnej kwalifikacji czynu ojca pozwanej jako przestępstwa przywłaszczenia przewidzianego w art. 284 § 1 k.k., podczas gdy przestępstwo to wymaga przywłaszczenia rzeczy dla siebie, a czyn P. K. polegał na bezprawnym zbyciu nieruchomości w imieniu powodowej Spółki i przywłaszczeniu sobie jedynie pieniędzy pochodzących ze sprzedaży i taka była kwalifikacja czynu w postępowaniu przygotowawczym wszczętym przeciwko M. H..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c. powinien wykazać nie tylko to, że w postępowaniu przed sądem drugiej instancji doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, lecz powinien również wykazać,

iż w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam bowiem zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu wyrok może odpowiadać prawu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Skarżący musi zatem wykazać, że oczywiste naruszenie przepisu przez sąd drugiej instancji doprowadziło do wydania przez ten sąd wyroku oczywiście wadliwego.

Skarżąca nie wykazała tej okoliczności. Nawet gdyby uznać, że rzeczywiście Sąd Apelacyjny naruszył art. 284 § 1 k.k. przyjmując błędnie taką kwalifikację przestępstwa popełnionego przez P. K., to w okolicznościach sprawy nie prowadzi to wprost do wniosku, iż zaskarżony wyrok jest z tego powodu oczywiście wadliwy. Także bowiem przyjęcie innej kwalifikacji prawno-karnej przestępstwa popełnionego przez P. K., takiej jak przyjął prokurator i Sąd pierwszej instancji, nie zakwestionowanej także przez pozwaną w skardze kasacyjnej, prowadzi do tych samych rezultatów w zakresie przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej tym czynem, której wysokości ani związku przyczynowego z czynem pozwana także nie zakwestionowała w skardze kasacyjnej.

Uznając zatem, że skarżąca nie wykazała przesłanki przedsądu, na którą się powołała, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]